

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **JUDr. I. S., H.**, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu **K. I., spol. s r. o., K.**, proti žalovanému: **Ing. H. K., L.**, o **určenie odporovateľnosti právneho úkonu**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. októbra 2008 č. k. 6Cb 329/2001-140, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. októbra 2008 č. k. 6Cb 329/2001-140 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania 7 329 Sk.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobkyňa žalobou uplatnila, aby súd určil, že právny úkon predaja hnutel'ného majetku predávajúcim / úpadca / zastúpeným konateľom Ing. K. v prospech kupujúcej / žalovaná /, je voči konkurzným veriteľom právne neúčinný a že týmto úkonom prevedené hnutel'né veci patria do konkurznej podstaty a žalobkyňa je oprávnená ich speňažiť a žalovaný je povinný speňaženie strpieť.

Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že úpadca jej predal hnutel'ný majetok, ku ktorému má vlastnícke právo. Predmetný majetok nebol správkyňou konkurznej podstaty označený, zapečatený a zostal v priestoroch prenajatých spoločnosti F., s. r. o., kde ho mala uložený. Dňa 05. 10. 2000 spoločnosť F. s. r. o. vrátila priestory správkyňi vrátane prenajatých vecí, teda i majetku žalovanej, na vydanie ktorého správkyňu vyzvala. Žalovaná tvrdí, že kúpou hnutel'ných vecí /kancelárskeho nábytku/ nedošlo k ukráteniu konkurzných veriteľov.

Navrhla žalobu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie a dospel k záveru, že predpokladom odporovateľnosti právneho úkonu je, že ide o právny úkon dlžníka, týka sa jeho majetku a došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa, pričom úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov musí byť druhej strane známy.

Na základe zmluvy, úpadca predal žalobca žalovanej použitý kancelársky nábytok podľa dodacieho listu č. 01/01/98, ktorý vyfakturoval faktúrou č. 009/98 zo dňa 29. 01. 1998 v sume 1 Sk, ktorú žalovaná zaplatila.

Z inventúrneho súpisu H. ku dňu 03. 08. 1998 vyplýva, že dlžník / K. I., s. r. o. / mal majetok v hodnote niekoľko miliónov Sk, mal aj pohľadávky len v januári 1998 predstavujúce sumu prevyšujúcu 1 milión Sk, teda nebolo preukázané s ohľadom na hodnotu predávaného hnutel'ného majetku a hodnotu ostatného majetku úpadcu, že právny úkon bol urobený s úmyslom ukrátiť konkurzných veriteľov a tiež nebolo preukázané, že žalovanej bol tento úmysel známy a mohla poznať úmysel dlžníka.

Vzhľadom na uvedené súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Žalobkyňa podala proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie podaním zo dňa 15. decembra 2008.

V odôvodnení odvolania uviedla, že odvolanie podáva podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pretože prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd vychádzal len z tvrdení žalovanej. Odvolateľke nie je zrejmé, čím mal súd za preukázané, že dlžník má majetok v hodnote niekoľkých miliónov korún, nakoľko táto skutočnosť nevplyva z konkurzného spisu. Ak by sa bol súd oboznámil z konkurzným spisom, bol by zistil, za akú cenu bol speňažovaný majetok úpadcu, ako i to, že pohľadávky úpadcu neboli riadne označené a boli nevyožiteľné. Taktiež ušlo pozornosti súdu, že hodnota uznaných pohľadávok veriteľov prevyšovala sumu 411 029 807,34 Sk. Konkurz

bol vyhlásený dňa 03. 08. 1998. Konateľom úpadcu bol Ing. K. a spoločníčkou jeho manželka / žalovaná /. V roku 1998 už bola spoločnosť v úpadku a platobnej neschopnosti a v tejto situácii súd, bez hodnoverných dôkazov, akceptoval tvrdenie žalovanej, že nábytok jej predal úpadca za 1 Sk preto, že v spoločnosti pracovala a nebola jej vyplácaná mzda.

Odvolaiteľka nesúhlasila ani s názorom, že nebolo preukázané, že žalovanej bol tento úmysel známy a mohla úmysel dlžníka poznať. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaná ako spoločníčka, administratívna sila aj ako manželka konateľa úpadcu, vedela, že spoločnosť je zadĺžená, teda je preukázaný úmysel poškodiť iných veriteľov.

Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom, dôvody, pre ktoré sa pojednávania nezúčastnila sú subjektívne. Taktiež nesúhlasí s tvrdením, že žalobkyni bolo odňaté právo navrhovať dôkazy, nakoľko sa uskutočnilo viacero pojednávanií a okrem toho podávala aj samostatné n písomné podania.

K tvrdeniu žalobkyne, že v konkurznom konaní uznala pohľadávky proti úpadcovi prevyšujúce sumu 411 mil. Sk, považuje za pokus o manipuláciu odvolacieho súdu. Poukázala na zápisnicu z prieskumného pojednávania, na ktorom boli zistené len pohľadávky v sume nižšej ako 1 mil. Sk / príloha K50 /. Pokiaľ ide o údajný hlboký úpadok a platobnú neschopnosť úpadcu uviedla, že úpadca riadne fungoval, nesporné záväzky hradil, teda nebol v úpadku ani platobnej neschopnosti. Čo sa týka vyplácania miezd pracovníkov úpadcu, tieto v čase vyhlásenia konkurzu riadne vyplatené.

K tvrdeniu o vedomosti žalovanej o zadĺžení úpadcu uviedla, že pracovala ako administratívna sila na základe živnostenského oprávnenia a dohody s úpadcom. Ak spoločníčka u úpadcu nikdy nepracovala, čo vyplýva i z toho, že nikdy nepoberala žiadnu podnikateľskú odmenu. Navrhla napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec ako súd odvolací / § 10 ods. 2 /

podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O. s. p. v znení platnom a účinnom od 15. 10. 2008 / ďalej len „O. s. p.“ / a zistil, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie, či súd prvého stupňa rozhodol správne, keď žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu predaja hnutelných vecí / kancelársky nábytok/ na základe zmluvy uzavretej medzi úpadcom a žalovanou. Odvolací súd po preskúmaní odvolania zistil, že súd prvého stupňa nezistil riadne skutkový stav a v tejto súvislosti nemohol následne vysloviť správny právny záver.

Základným právom na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Toto vyjadruje aj znenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého súd v odôvodnení rozhodnutia stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Z tohto jednoznačne vyplýva, že ust. § 157 O. s. p. určuje obsahové náležitosti rozsudku, ich správnosť a úplnosť. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu / čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky /. Súd teda pri odôvodňovaní rozsudku musí postupovať spôsobom záväzne určeným v § 157 ods. 2 O. s. p. a ak daným spôsobom nepostupuje, dochádza k nepreskúmateľnosti rozsudku. Pokiaľ súd v odôvodnení neuvedie, ktoré skutočnosti mal za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, nemôže odvolací súd posúdiť vecnú správnosť rozhodnutia.

Napadnutý rozsudok prvostupňového súdu nespĺňa náležitosti vo vyššie uvedených ustanoveniach.

V odôvodnení napadnutého rozsudku je citácia § 15 ZKV a vyslovenie, že predpokladom odporovateľnosti právneho úkonu je, že sa jedná o právny úkon dlžníka, týka sa jeho majetku a došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa, pričom úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov musí byť druhej strane zrejмый. Prvostupňový súd

vyvodil, že vzhľadom na hodnotu predávaného hnutel'ného majetku a hodnotu ostatného majetku úpadcu, nebolo preukázané, že právny úkon bol urobený s úmyslom ukrátiť konkurzných veriteľ'ov, ako ani to, že by bol žalovanej tento úmysle známy a mohla by úmysel dlžníka poznať.

S týmto sa odvolací súd nestotožnil, nakoľko z preskúmania spisu nie je možné posúdiť, na základe akých skutočností k takémuto záveru prvostupňový súd dospel. Nie je vôbec zrejmé, z akého dôvodu bol vyhlásený konkurz a na základe akých právnych skutočností mal za preukázané, že nedošlo k porušeniu zákonného ust. § 15 ods. 4 ZKV, podľa ktorého je možné odporovať právnym úkonom dlžníka, ak ním došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky a to aj vtedy, ak tu nebol úmysel ukrátiť konkurzného veriteľa za predpokladu, že medzi účastníkmi takéhoto vzťahu je personálne prepojenie. Práve v ods. 4 § 15 ZKV je zákon prísnejší v tom, že pre úspešnú odporovateľnosť stačí preukázať ukrátenie veriteľ'ovej vymáhateľnej pohľadávky ako objektívnu skutočnosť a prepojenia dlžníka a druhej zmluvnej strany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, v ktorom rozhodne i o trovách konania.

Úlohou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude posúdiť, či zmluvou o predaji hnutel'ných vecí uzavretou medzi dlžníkom /teraz úpadca/ a žalovanou bola naplnená skutková podstata ust. § 15 ods. 4 ZKV – ukrátenie konkurzného veriteľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 16. februára 2010

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková